

ти ли стигаше това, дето го, направи тамъ на пжтя! Въсто сирене ми предложи вжглища! А сега защо ми давашъ това?

Въ ржката му вмѣсто бисеръ стояло едно малко черно вжленче.

Но хората успокоили чужденеца:

— Остави го, — казали му тѣ, — това е дѣдо Горанъ, нашиятъ старъ вжглищаръ. Какво друго можешъ да искашъ отъ него. Откакто го помнятъ бащите и дѣдите ни, той само съ това се е занимавалъ...

Засраменъ дѣдо Горанъ се

канѣлъ да си тръгва, когато въ кръчмата влѣзло едно бедно момче. То носѣло подъ миш-

нища гждулка. Погледало стареца, погледало кошника и изведнажъ извикало радостно:

— Я какви бисери има вжтре! Дай ми ги, бе дѣдо, да ги поразгледамъ. Пакъ ще ти ги върна.

— Вземи ги, сине, всичкитѣ ги вземи!... Щомъ човѣкътъ се отказва отъ тѣхъ, на мене не ми трѣбватъ... Виджъ, ако бѣше една паница бобена чорбица. Както съмъ изгладнѣлъ...

Малкото гждуларче разбрало, какво иска старецътъ. То отишло при кръчмаря.

— Дай, — казало, — хе на оня старецъ тамъ да си похапне малко чорбица, пѣкъ азъ ще ти свиря безъ пари тази вечеръ.

Кръчмарятъ и посетителитѣ намислили да се пошегуватъ съ дѣда Горана. Въсто бобена чорба, поднесли му пълно блюдо охлюви. Но какво било тѣхното учудване, когато следъ малко видѣли, че старецътъ изгълталъ всичкитѣ охлюви...

— Нали ужъ нѣмашъ зжби, дѣдо Горане! Каква е тази работа? Цѣли ли гълта охлювитѣ?

Старецътъ се засмѣлъ съ гласъ. Едва тогава всички въ кръчмата видѣли, че въ устата му имало два реда току що поникнали бѣли зжби...

Никой не можель да вземе отъ ржцетѣ на гждуларчето